

Цар Давид і цар Соломон

26. Давид і Голіят

Коли ізраїльтяни прийшли в Ханаан, там вже жили інші народи. Ізраїльтяни часто воювали з ними. Щоб можна було успішно з ними воювати, треба було їм мати царя.

У містечку Вифлеєм жив чоловік, що звався Ессе. Його наймолодший син звався Давид. Він наглядав над батьковими стадами. Він також дуже гарно грав на арфі. Ізраїльтяни були у війні із филистинами і Давидові брати пішли на війну. Одного дня батько післав Давида, щоб побачив, як маються брати. Саме коли Давид прибув до ізраїльського табору, один филистинець виступив наперед із рядів

ворожого війська. То був великан сильно озброєний. Звався він Голіят. Він так промовив до ізраїльтян: « Вишліть на мене вояка, щоб бився зо мною. Як він переможе, ми филистинці будемо вашими не-вільниками. Як я переможу, ви будете нашими не-вільниками. » Але ніхто не голосився. Всі боялися.

Тоді Давид встав і сказав: « Я буду битись з ним. » Він взяв свою палицю і п'ять камінців, які він найшов у річці. Вложив камінці у свою вівчарську торбину та із ремінною працею в руці виступив на филистинця.

Коли Голіят побачив Давида, закричав: « Невже я собака, що ти йдеш на мене із палицею? » А Давид сказав йому: « Ти йдеш на мене із зброєю, а я іду на тебе з ім'ям Господа. »

Він вийняв камінець із торбини, вложив його у пращу і поцілів ним у чоло филистинця. Голіят повалився на землю. Давид підбіг до нього, витягнув його власний меч і відтяв йому голову.

27. Історія Давида

Давид став царем Ізраїля. Спочатку він був ватажком групи своїх однодумців, але згодом помалу всі ізраїльтяни прийняли його за свого царя. Він здобув місто Єрусалим і зробив його столичним городом. Він дуже хотів побудувати святиню, але так був зайнятий різними війнами і походами, що не мав часу на це. А все ж, він переніс до Єрусалиму Господній Ковчег і поставив його у гарному шатрі. То було велике свято і сам цар танцював перед ковчегом Господа, бо дуже його любив.

Царство ставало сильнішим і могутнішим, бо Давид підбив усі сусідні народи. Помимо цього при кінці його царювання виникли поважні труднощі. Всі сини Давида хотіли бути царями по його смерті. Останні роки життя царя були дуже важкі.

28. Соломон буде святиню в Єрусалимі

Остаточо один із Давидових синів, що звався Соломон, засів на троні свого батька. Він був розважливий і мудрий, і довгий час робив те, що подобалось Богові. Він був дуже славний, бо побудував святиню для Бога Ізраїля. Святиня була чудова. В день її посвячення Соломон мав довгу промову, в часі якої сказав: « Вислухай, Господи, молитву Твого слуги Соломона і всього народу Ізраїля, що її мовимо в

цей день і в цій святині. Навіть, коли ми часами робимо щось невгодне Тобі, прости нам, Господи, і будь з нами повсякчас. »

Ізраїльтяни думали, що їх цар допоможе їм жити щасливо і любити їх Бога, але небаром побачили, що воно не так. В тому часі почали появлятись особи, що їх зовемо « пророками », які появлялись в різних роках, щоб говорити цареві і народові, що вони вкоїли злого, і якими вони мають бути перед Господом і перед людьми. Але ізраїльтяни ледве коли слухали їх слів. Кілька століть по смерті Давида вороги ізраїльського народу здобули місто Єрусалим, спалили святиню і зруйнували мури міста. Багато ізраїльтян згинуло, а багато інших пішли до неволі до далекої країни, що звалась Вавилон. Життя в неволі було дуже важке.

По більше чим сорок літах вони одержали дозвіл повернутись до свого краю. Вони відбудували святиню і почали нове життя як бідний нарід. Не було більше царя, а пророки появлялись чимраз рідше і рідше. Але весь нарід ждав на визволителя, якого Бог мав їм післати, щоб їх визволити від їхніх гнобителів. Вони очікували Спасителя. В тому часі

нарід Ізраїля вже почав називатись жидівським народом, як воно є і сьогодні.